

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02)653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Stichter: F.L.A.FREYTAG

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

In overeenstemming met zijn organisme

DE kracht die straalt uit de Almachtige manifesteert zich in het heelal. Ze is weerspiegeld in alles wat leven heeft en zich op de aarde beweegt en niet in strijd is met de goddelijke principes. De planten manifesteren hun leven en hun schoonheid onder de werking van de zon, en brengen prachtige demonstraties teweeg met hun bloemen en hun vruchten, die een lofzang zijn tot God. De vruchten geven ons niet alleen vreugde door hun verscheidenheid, hun kleur en hun aroma, maar ze zijn nog nuttig voor de voeding en de welvaart van alle bezielde wezens, in het bijzonder de mens, die geroepen is om lof te brengen aan de Eeuwige en de ontvanger van Zijn geest om met Hem gemeenschap te hebben.

Het is namelijk door de geest van God dat wij in contact met de Allerhoogste kunnen treden, de grote hemelse God, die de Bron is van alle uitnemende genade en alle volmaakte gaven. Daarvoor is het nodig naar een school te gaan die ons soms hard lijkt, wegens ons misvormde karakter. Van de kant van God is geduld en barmhartigheid onontbeerlijk, die tegen alles bestand is, om de mensen opnieuw in contact te brengen met Zijn geest. Deze geest moet zich bij hen manifesteren op een oneindig krachtiger manier dan bij planten, dieren en alles wat in het heelal bestaat.

De mensen zijn intelligente wezens van wie God geen slaven wil maken, maar kinderen die vrijwillig contact hebben met hun Schepper en hun Weldoener, en die in staat zijn Zijn glorie te weerspiegelen.

Tijdens de laatste dag van de schepping van de aarde weerklinkt dat woord: “Laten we de mens maken naar ons beeld”. De mens is een heel speciale schepping, die voornamelijk verschilt van alle andere aardse scheppingen door al zijn bekwaamheden. Hij moet een weerspiegeling zijn van de liefde van God. Het is dus dat gevoel, in het bijzonder deze gemoedstoestand die wij moeten trachten te verwezenlijken. Daarvoor moeten we in contact zijn met het levensfluidum, de geest van God. Wij kunnen genieten van deze weldadige en goddelijke invloed, voor zover onze gevoeligheid strekt om de indrukken van de goddelijke genade te ontvangen en te voelen, en we de inspanningen doen, om hem aan te trekken. Het is onder voorwaarde dat wij die geest kunnen ontvangen.

Job kon zeggen, gedreven door de geest van God, dat de glorierijke hemelse wezens, engelen genoemd, in de dagen van de schepping van de aarde vreugde

kreten slaakten toen zij de aarde uit de machtige scheppende handen van onze geliefde Verlosser zagen ontstaan, als grootse manifestatie van Gods liefde. Alles op aarde ademt de glorie van God, in het gebied van de mineralen, en in het planten- en dierenrijk. Als men naar bepaalde vogels kijkt met hun veelvuldige kleuren, wat een harmonie en wat een schoonheid! Als we de verschillende edelstenen beschouwen, die met een prachtige glans schitteren en alle kleuren van de regenboog weerspiegelen, raken we begeistert door de oneindige kracht van de liefde die al deze schepingen uitstralen. Alles is ingericht op een bewonderenswaardige en sublieme manier, met een onuitsprekelijke wijsheid.

De goddelijke liefde heeft een vaste vorm genomen in Eden met een onuitsprekelijke kracht. Tegenover al deze uitingen van tederheid, hadden Adam en Eva in een voortdurende geestdrift moeten zijn. Hun erkentelijkheid en hun afhankelijkheid voor hun Weldoener hadden hen tot overwinnaar kunnen maken van alle verleidingen van de tegenstrever. Adam en Eva werden natuurlijk op de proef gesteld, want zij moesten hun trouw bewijzen. Hij die over de mensen was aangesteld als beschermengel werd ook op de proef gesteld, zoals dat ook het geval was bij de welbeminde Zoon van God. De Schrift zegt ons dat onze geliefde Verlosser in alles net zo werd verleid als wij, maar dat hij nooit ontrouw is geweest. Zijn ziel was zo diep gehecht aan zijn Vader, dat het voor hem onmogelijk was iets te doen wat Hem kon ergeren.

De mensen zijn tegenwoordig zodanig afgeleid door allerlei dingen die hen bezorgd maken en waaraan zij een groot belang hechten, dat ze niet in staat zijn zich enkel te concentreren op wat hun het geluk zou kunnen verschaffen, namelijk de kennis van de Allerhoogste en van Zijn wegen. Zij zijn bijgevolg niet in staat de wet van gelijkwaardigheden na te leven op een vrijwillige en verstandige manier. Hun organisme, daarentegen, volgt automatisch deze wet, zonder dat de mens eraan hoeft te denken. Wanneer men voedsel verorbert, is het niet nodig zich af te vragen: hoe zal ik het moeten aanpakken om het door mijn maag te laten verteren? Dat gebeurt automatisch. Wanneer men gaat slapen, is het ook niet nodig zich af te vragen: wat moet ik doen om de hele nacht in te ademen? En als ik misschien vergat in te ademen! Neen, het organisme, dat volgens de universele wet geschapen werd, belast zichzelf deze

wet na te leven, als men er geen onoverkomelijke hindernissen in de weg legt.

Nu moeten we onderricht en gevormd worden om onze gedachten, onze woorden en onze daden te onderwerpen aan de goddelijke wet, en in staat te zijn het grootse licht van de liefde van God te weerkaatsen. Deze liefde is de macht, het fluidum dat het zenuwstelsel van de mens beïnvloedt om hem eeuwig te laten leven.

Er zijn wezens die niet voor het eeuwige leven bestemd zijn; de dieren en de planten bij voorbeeld zijn niet geschapen om eeuwig te duren. De bloemen ontwikkelen zich en dragen in zichzelf de vrucht waarvoor zij plaats maken, ofwel het zaad dat hun voortplanting oneindig mogelijk maakt. Het is altijd de wet van gelijkwaardigheden die zich manifesteert. De plant ontvangt van de grond de nodige elementen voor haar gezondheid. Ze brengt bloemen voort; deze bloemen brengen vruchten voort tot voeding van de levende wezens die zich op aarde leven. Het is een gelijkwaardigheid die zich onbewust manifesteert, omdat het een proces is dat deel uitmaakt van de plant zelf, in die zin dat alles al in de plant zit dat zonder onderbreking de voortplanting mogelijk zal maken.

Bij de dieren is de ontwikkeling al veel duidelijker te zien dan bij de planten, want dieren bezitten een veel grotere gevoeligheid. Zij kunnen zelfs genegenheid voelen en bewijzen. De paarden, de honden, enz. hechten zich aan hun baas: zij zijn blij, als ze door hem geaaid worden, zij uiten ook op hun manier hun afhankelijkheid jegens hem. Wanneer wilde dieren goed afgericht zijn en vriendelijk behandeld worden, hechten zij zich ook aan hun weldoeners. Het dier is dus geen onbewust wezen Het heeft de bekwaamheid vele dingen waar te nemen en beïnvloed te worden door verschillende gevoelens.

De mens tenslotte is een oneindig meer geperfectioneerd wezen, zoals wij hebben vermeld. Hij voelt de indrukken in een veel verhevener mate en hij is ook in staat veel diepere gevoelens te uiten, die hem recht geven op het eeuwige leven. Want de mens heeft rechten maar ook plichten.

Allen die het eeuwige leven op de aarde willen bereiken moeten de goddelijke liefde koesteren. Alle mensen worden nu ertoe uitgenodigd om dat te leren. Zij beroemen zich op hun bekwaamheden en hun kennis; maar hoe arm en miserabel zijn ze, aangezien ze alleen maar kunnen sterven. Nu moeten ze leren op een duurzame manier te leven. Dat vertegenwoordigt een heel speciale opvoeding. Die wordt aangeleerd op de school van de goddelijke genade, die de school is van

Zalig zij die treuren,
want zij zullen getroost worden

JOSETTE, een levendig en alert meisje, volgt met een snelle en huppelende stap het pad dat naar het huis van haar vader leidt. Ze is blij herenigd te worden met haar dierbare ouders, van wie ze zielsveel houdt, en haar broers en zussen die ook erg gesteld op haar zijn.

Allen zijn met heel hun hart verbonden rond de vader, een rechtschapen, eenvoudige en hardwerkende man, die zijn gezin opvoedt met respect voor hun naasten en eerlijkheid. De familie is katholiek, maar zonder fanatisme. De ouders besloten dat Josette haar plechtige communie niet hoefde te doen, omdat de vader geloofde dat deze rituelen en gebruiken niet essentieel waren om haar de weg te wijzen in het leven.

Zo groeit Josette op, ver weg van religieuze praktijken, maar gevoelig voor wat goed en

rechtvaardig is. Als ze een jonge dame is geworden, maakt ze kennis met Pierre, een aimabele jongeman, en denkt dat het huwelijk het antwoord zal vinden op de innerlijke verlangens van haar hart. Toch moet ze na een tijdje beseffen dat ze nog steeds iets mist om echt gelukkig te zijn. Haar innerlijk wezen verlangt naar iets onbestemds, ze weet niet wat. In de tussentijd wordt er een jongetje geboren. Josette wijdt zich volledig aan haar kind en vervult trouw haar plichten.

Haar zoon is opgegroeid en Josette heeft geen andere kinderen gekregen, dus neemt ze als voedster een klein babytje, voor wie ze even liefdevol zorgt als voor haar eigen zoon. Ze raakt erg gehecht aan dit kleine wezen, omdat ze voelt, dat hij haar hulp en bescherming nodig heeft. De kleine reageert ook op deze genegenheid. Josette vindt daarin jarenlang genoeg om de verlangens van haar hart te bevredigen, dat graag toewijding en tederheid wil geven.

Het kind werd echter op elfjarige leeftijd bruut van Josette weggerukt. Geconfronteerd met deze onverwachte beproeving blijft ze kapot van verdriet achter. Haar lijden was enorm, tot zover dat haar gezondheid snel achteruitging. Uiteindelijk leed ze aan ontalking, en in de fabriek waar ze werkte, kreeg ze grote moeite om de eisen van haar werk aan te kunnen. Om het nog erger te maken, had ze een baas die erg ongunstig tegenover haar stond. Hij wist altijd het slechtste en zwaarste werk dat niemand wilde, voor haar te reserveren. Met een sarcastische stem zei hij soms tegen haar: “Hier, Madame Josette, is iets om reuma en pijn te genezen.” Zonder enige reden achtervolgde hij Josette met zijn kwaadaardigheid, zijn kritiek en zijn laster.

Josette probeerde te vechten; maar sinds het vertrek van het kind, Alain, voelde ze niet langer de kracht om de immense vermoeidheid die haar steeds overvalt te weerstaan. De fysieke situatie is verslechterd, dus bij de

kleinste beweging waardoor er op iets wordt gedrukt, bewegen haar wervels en ontstaan allerlei stoornissen. Verpletterd door verdriet, de vijandigheid en haar fysieke vermoedheid komt ze steeds verder in een zenuwinzinking terecht.

Op een dag, terwijl ze in haar tuin is, mediteert ze en gaat ze opnieuw haar lijden in haar hart na. Door erover na te denken wordt de horizon zo donker, dat wanhoop haar in beslag neemt. Ze zou graag een einde aan haar leven willen maken, en gedachten aan zelfmoord volgen elkaar op in haar hoofd. Het is als een trechter, een stroom in een rivier waaruit niets kan ontsnappen aan de onverbiddelijke wervelwind van schadelijke indrukken die haar overvallen, en die ze niet kan afweren.

Josette huivert, voelt zich op de rand van de afgrond. Plotseling, op het hoogtepunt van haar nood, lijkt ze van binnen een stem uit onbekende diepten te horen komen, die

onze geliefde Verlosser. Daar openen onze ogen zich en wij beginnen de zaken in hun ware daglicht te zien.

De mensen denken dat vriendelijkheid tegenover de naaste een zeer lofwaardige daad is, terwijl er tenslotte geen enkele verdienste aan is: wij hebben eenvoudigweg onze plicht verricht. In het Koninkrijk van God zullen er geen armen meer zijn. Er zou overigens geen enkele meer bestaan. Tegenwoordig zijn er zoveel arme mensen vanwege de hamsteraars die alles naar hun kant trekken. In het Koninkrijk van God is de grootste dienaar de prins van zijn broeders. En om te kunnen bestaan en de aarde uit de hand van de Allerhoogste te erven moet men een zachtmoedige zijn, een altruïst en geen egoïstische profiteur.

De gehele mensheid zal bij het herstel van alle dingen via de grandioze opvoeding van de universele wet moeten gaan, die eruit bestaat steeds voor het goede te leven, om zich de kunst van het eeuwige leven eigen te maken. Daarvoor is de werking van het levensfluidum nodig, anders is er verlies en bijgevolg slijtage. Om zich in het eeuwige leven te handhaven, dat een leven is dat zich onder voorwaarden hernieuwt, moet er geen verlies zijn, maar integendeel een voortdurende verlevendiging.

Onze geliefde Verlosser bezat deze levenskracht in heel bijzondere mate. Dat uitte zich in hem als een grandioze kracht. Daarom is er van hem gezegd in het evangelie van Marcus, dat hij, toen hij zich in de woestijn terugtrok, door wilde dieren omringd was; maar deze konden hem geen enkel kwaad berokkenen. De kracht die van hem afstraalde, maakte hen volledig van hem afhankelijk.

Wanneer de mensen in het Koninkrijk van God al tot een zekere mate van herstel gekomen zullen zijn, zullen ook de wilde dieren volledig machteloos zijn tegenover hen. Zij zullen zelfs vol vertrouwen , onderdanig en aanhankelijk zijn. Jesaja zegt ons dat een kindje hen zal leiden. De mensen zullen een wonderbaarlijke overwicht verwerven op de dieren, zoals dat overigens moest zijn, aangezien de mens geschapen werd om de koning van de aardse schepping te zijn. In de Hof van Eden werd hem gezegd over de dieren te heersen. Maar tegenwoordig zijn de mensen arme wrakken, neurotisch en ziek. Zij zijn helemaal niet meer de mensen in de volle glorie en macht die aan deze naam verbonden is en die de Eeuwige aan de eerste mens gegeven had. Dat komt voort uit het feit dat ze egoïsten en boosdoeners werden. Het grootste kwaad dat zij doen, is dat ze zichzelf vernietigen zonder het te weten, omdat zij in strijd leven met hun organisme. Dat laatste is gemaakt om de goddelijke liefde uit te drukken en het kan daar niet zonder, dan gaat het te gronde, want het kan alleen maar behouden worden door het in praktijk brengen van de liefde.

Om tot dat resultaat te komen, zijn er inspanningen, een geduldige volharding nodig, en veel goede wil, want in ons hart zijn er opgestapelde lagen egoïsme die alle weggenomen moeten worden. Daarvoor moeten ijver en kracht ontplooid worden, die we alleen maar bij de Eeuwige en onze geliefde Verlosser kunnen putten. Maar wij kunnen zeker zijn van de overwinning als wij volgens de regels strijden.

Het komt er dus voor ons op aan de goddelijke wegen te begrijpen en ze ons eigen te maken. Wij kunnen het alleen als wij ons inspannen het programma na te leven dat onze geliefde Verlosser ons heeft gegeven. We moeten de lessen van Christus gedwee volgen. Dat zal ons in staat stellen een weldoener te worden, in plaats van de boosdoener die wij waren en nog zijn in veel opzichten. De liefde zal zich dan in ons manifesteren als een kracht die alles wat ze ontmoet, vriendelijk aanraakt, en die ons de bekwaamheid geeft

steeds het goede en alleen het goede te doen, tot zegen van allen die ons omringen. Wij zullen dan voorgoed het eeuwige leven hebben verworven tot eer en glorie van God.

Is dit verstandig?

We weten dat de informatie- en communicatietechnologie veel energie verbruikt. Dit verbruik is aanzienlijk toegenomen met de komst van AI. Om aan deze energiebehoefte te voldoen, moeten we wel alle mogelijke middelen inzetten, zoals we overnemen uit een artikel gepubliceerd in de Zwitserse krant *20minutes.ch*.

Om AI te laten werken, moeten de grote technologie-bedrijven alles op alles zetten

VERENIGDE STATEN. Het zeer hoge energieverbruik van de datacentra doet de kern-, kolen- en gascentrales herleven.

Terwijl de wereld kijkt naar de toekomst van het klimaat op de COP30 in Brazilië in oktober 2025, hebben de Amerikaanse technologiegiganten (Microsoft, Google, Amazon) zich gestort in een dolle race om energie. “Ons grootste probleem op dit moment is de elektriciteit en de mogelijkheid om datacentra vrij snel in de buurt van energiecentrales te bouwen,” erkende CEO van Microsoft, Satya Nadella, onlangs in een podcast met Sam Altman, hoofd van OpenAI (het onderzoeks en ontwikkelings bedrijf, dat o.a. Chat GPT heeft ontwikkeld).

Na investeringen in microprocessors is de nieuwe uitdaging voor specialisten in kunstmatige intelligentie om een manier te vinden om hun toekomstige datacentra van stroom te voorzien. Vorig jaar tekende Microsoft een contract met een leverancier om de kerncentrale Three Mile Island in Pennsylvania nieuw leven in te blazen. Deze werd in 1979 gesloten na het ergste nucleaire ongeluk in de Verenigde Staten. Google is een samenwerking aangegaan met een energiebedrijf om de buiten gebruik gestelde energiecentrale in Duane Arnold (Iowa) opnieuw op gang te brengen.

Wat Amazon betreft: dat bedrijf investeert in de ontwikkeling van kleine modulaire kernreactoren. Terwijl ze wachten tot deze projecten gerealiseerd zijn, hebben verschillende energiebedrijven de sluiting van kolen-gestookte elektriciteitscentrales uitgesteld. En gas, de energie die wereldwijd het meest wordt gebruikt om datacentra van stroom te voorzien (40 %, volgens het Internationaal Energieagentschap), maakt een heropleving door een snelle inzet. “De echte existentiële dreiging op dit moment is niet de mate van opwarming van de aarde, maar het feit dat we de AI-gestuurde wapenwedloop kunnen verliezen, als we niet genoeg elektriciteit hebben,” zei Doug Burgum, de minister verantwoordelijk voor het beheer van de aarde in de federale staten van Amerika in oktober 2025.

Menselijke behoeften op een laag pitje gezet

In 2024 had de belangrijkste energieleverancier in Virginia, een grote regio waar Cloud algemeen ingang vond, een order geboekt van 40 gigawatt om datacentra van stroom te voorzien – het equivalent van 40 kernreactoren. Sindsdien is de schatting van de behoefte gestegen tot 47 gigawatt. Tegen 2030 zouden Amerikaanse datacentra moeten groeien van 4 naar 7 of zelfs 12 % van het nationale verbruik. En daardoor zou er voor miljoenen Amerikaanse huishoudens geen stroom meer zijn, volgens Morgan Stanley.

We kunnen hier zien wat de grote technologie-bedrijven als prioriteit stellen. Het klimaatprobleem wordt ondergeschikt gemaakt, als het gaat om het verdienen van grote geldbedragen. Ook kan worden opgemerkt dat dezelfde methoden worden toegepast door de leiders van de landen. Wanneer hun macht op het spel staat, worden milieuproblemen, de honger in de wereld en het voortbestaan van bepaalde

bevolkingsgroepen ondergeschikt. Zoals in dit artikel vermeld wordt, zou men niet aarzelen om miljoenen gezinnen zonder elektriciteit te laten zitten om deze grote datacentra van stroom te voorzien. Het eventueel verliezen van de door AI aangedreven wapenwedloop wordt bestempeld als een existentiële bedreiging die voorrang krijgt boven de opwarming van de aarde. Het is moeilijk te geloven dat er zulke opmerkingen bestaan. Er komt één vraag in me op: Waar zal deze race van de technologie ons brengen? En is dat verstandig? Zeker niet!

Het is het egoïsme dat de boventoon voert, maar het zal onze samenleving rechtstreeks naar de ondergang leiden, de grote rampspoed die door onze dierbare Verlosser werd voorspeld in zijn grote profetie zoals beschreven in Mattheüs 24. Gelukkig weten we dat de Eeuwige al lang gezorgd heeft voor de redding van de mensheid en de invoering van het Koninkrijk Gods op aarde, waar iedereen gelukkig zal zijn. Het is niet langer het winstbejag dat zal heersen, noch alle egoïstische verlangens, noch de dorst naar macht, maar de liefde voor de naaste. Vrede zal overal en voor altijd heersen. Het is onze geliefde Verlosser die dit verkreeg door zijn leven voor ons te geven.

Van woorden tot daden

Het Belgische tijdschrift *En Marche* Nr. 1699 publiceerde een artikel over de vrijheid van meningsuiting, de uitwerking en gevolgen ervan. Een omvangrijk onderwerp waarover vanzelfsprekend veel te zeggen valt. We reproduceren volledig deze tekst van Soraya Soussi:

“Uw woord moet onberispelijk zijn!”

Woorden werden in vrijheid van meningsuiting geuit om de stem te geven aan Me too, Black Lives Matter, Climate Strike (staken voor het klimaat). “Mijn lichaam, mijn keuze,” enz. Vrijheid voor sommigen, maar ook een muilkorf voor anderen. Want in het spoor van deze revolutionaire woorden klagen sommigen dat ze niets meer kunnen zeggen.

Soms praten we te veel. Soms niet genoeg, of zelfs nooit. Sommigen spreken om volkeren te onderwerpen. Anderen nemen het woord om onrecht te bestrijden. Op 12 augustus werd de romanschrijver Salman Rushdie neergestoken, toen hij zich voorbereidde op een lezing in Chautauqua, een klein stadje in de staat New York. Het thema van de conferentie was de vrijheid van meningsuiting van verbannen schrijvers! Jezelf publiekelijk of via een boek uiten over gevoelige onderwerpen, zoals religie, betekent het nemen van risico's. Door zijn strijd voor de vrijheid van meningsuiting te blijven prediken, is Salman Rushdie een doelwit geworden dat “het zwijgen moet worden opgelegd”. Bevel van duistere figuren. Is het in die gevallen beter om te zwijgen? Zeker, stilte kan een middel zijn om te overleven. Maar het kan ook dodelijk zijn of ziekmakend. Iconen van sociale strijd worden bewonderd en erkend, omdat ze politiek incorrect durven te zijn. Het vergt moed om tegen de stroom in te gaan, tegen de cultuur in en je overtuigingen te volgen.

Tussen overheersing en revolutie

Welk medium is geschikter dan een podcast om “het woord te nemen” en “over de dingen te praten”? In Fracas, van Louie Media en Radio Nova, onderzoekt Charlotte Pudlowski de relatie die we hebben met het woord en met de ander. Voor de gebruikster van de podcast heeft het woord altijd een band smeden betekend. De ander beïnvloedt onze woorden. “En de manier waarop we met elkaar praten, kan bepalend zijn voor de manier waarop we met elkaar leven. Op gelijke voet of niet. Het woord is ook iets wat ons de overhand geeft, een debat wint, een argument geeft. Het is een kwestie van macht.”

ze nog maar vaag aanvoelt. Het is alsof de stem tegen haar zegt: “Maar ik wil dat je leeft. Ik wil je helpen.” Josette, ineens vol aandacht en gegrepen door de sfeer die ze voelt, roept in haar hart: “Heer, als U mij roept, laat mij dan genezen van mijn lijden, en ik zal U dienen.”

Enige tijd later probeert Josette een nieuwe behandeling; een behandeling met massage doet haar veel goed. Ze zet door. Uiteindelijk verbetert de toestand van haar wervelkolom aanzienlijk. Ze kan haar werk gemakkelijker hervatten en herinnert zich de belofte aan die welwillende macht die ze over zich heeft voelen buigen op het moment van haar hoogste nood.

Josette, blij en dankbaar voor de verbetering, denkt vaak heel diep na. Haar gedachten herinneren haar aan dingen die haar oudere zus haar vaak heeft verteld: “De komst van een Koninkrijk van God op aarde”, een nieuwe wereld waar geen slechtheid meer

zou zijn, geen lijden meer, waar alle mensen broeders en zusters zouden zijn. Josette hoorde dit allemaal van haar zus. Ze zag haar en haar zwager ijverig de bijeenkomsten van de *Vrienden van de Mens* bijwonen. Tot dat moment is het echter alsof een wazig scherm de diepere betekenis van deze dingen voor haar heeft verborgen. Dan gaat ze dit allemaal in haar hart overdenken en begint ze eindelijk de woorden van de Heer en zijn uitnodiging te begrijpen. De dood van haar dierbare ouders, die kort daarna plaatsvindt, stelt haar nu erg op de proef en helpt haar het belang en de reikwijdte van de goddelijke boodschap nog beter te begrijpen.

Toch aarzelt ze nog steeds en wil ze nu de Heer op de proef stellen. Ze bidt in haar hart: “Als dit echt het pad is dat ik moet volgen, Heer, geef dan dat ik een groot congres van het werk mag bijwonen waar mijn zuster naartoe gaat. Maar aan Pierre mag niet te veel worden verteld over de “religie” van zijn

schoonzus. Hij blijft er volledig gereserveerd tegenover staan. Josette, die altijd onderdanig is geweest, durft de kwestie van een congres met hem niet aan te snijden. Maar ze bidt stilletjes voor de vervulling van haar verlangen. De kinderen van haar zus staan behoorlijk welwillend tegenover het Werk van de Heer. Zij zelf stellen op een dag voor dat Pierre en Josette hen in hun auto naar een conferentie in Zwitserland zullen brengen. En tot overmaat van verrassing, accepteert Pierre dat. Josette is verbijsterd door dat prachtige antwoord van de Heer op haar gebed.

Tijdens het congres wordt Pierre geraakt door de goddelijke boodschap. Hij begrijpt de gestelde voorwaarden, maar voelt nog niet dat hij de kracht heeft om dit programma te volgen. Wat Josette betreft, zij is volledig overtuigd door wat ze ziet en hoort, en besluit in zichzelf voor de goede strijd van het geloof te gaan vechten, waarvan ze de waarde heeft begrepen.

Thuis hervat ze haar werk en is weer in de fabriek met haar baas, die haar niet heeft opgegeven. Maar dan, in het licht van de lessen die ze op het congres heeft ontvangen, begrijpt Josette dat deze man een prachtig instrument was om haar te helpen in haar hart de goddelijke gevoelens te smeden die ze zo graag zou willen verwerven. Dus stopt ze haar hele hart in haar inspanningen om vriendelijk, geduldig, onderdanig en bereid te zijn. Haar collega's observeren haar en zijn verrast door haar gedrag. Ze kan hun dan een getuigenis geven van haar overtuigingen en hun vertellen over het gezegende werk voor de Heer, dat een volledige karakterverandering teweegbrengt en het mogelijk maakt gelukkig te worden, door altijd kwaad met goed te vergelden. Ze streeft er ook naar om degenen die er gevoelig voor zijn, de gunstige indrukken van het Koninkrijk van God te laten voelen. Dus Josettes vreugde groeit dag na dag. En tenslotte zet meneer L., haar

Als de feministische bewegingen die op Me too volgden, sociale genderongelijkheid aan de kaak stellen, zijn het de vrouwen die de macht herwinnen in een patriarchale samenleving, die ongestraft geweld creëerde. Wanneer de demonstranten van Black Lives Matter de straten bezetten, terwijl ze de rechten van personen met een Afrikaanse afkomst om in veiligheid te leven, scanderen, zijn het de stemmen van de naasten van slachtoffers die de overhand nemen op de politieagenten en een onrechtvaardig systeem. Deze strijdende bewegingen hebben onder voldoende burgers opschudding veroorzaakt opdat de politieke klasse deze thema’s in haar programma’s aangrijpt.

Wetten worden hervormd, andere worden gemaakt. De burgerlijke maatschappij plaatste er ook pleidooien in en leverde woorden voor talloze onderwerpen: mensen zonder papieren, daklozen, geweld binnen de familie, incest, handicaps, tot nu toe onbekende ziekten, zoals endometriose, bijvoorbeeld... Zoveel bewustzijn dankzij woorden die lijnen laten bewegen en zichtbaar maken wat tot dan toe genegeerd werd. Het woord is politiek!

Men mag niets meer zeggen

Tegenwoordig heeft het vrije woord anderen aangemoeidigd om zich uit te spreken. Geen seksistische, racistische praatjes en grootspraak meer “om over te lachen”! We zijn het tijdperk van het wokisme binnengegaan dat “letterlijk verwijst naar het bewust zijn, en het wakker staan tegenover onrecht dat etnische, seksuele en religieuze minderheden wordt aangedaan.” Hoewel deze term nu te veel wordt gebruikt door conservatieve of zelfs extreemrechtse ideologieën, heeft dit ontwaken wel grenzen aangegeven aan discriminerend gepraat en voldoende moed gegeven aan minderheden om zich uit te spreken en weer een plaats voor de ander in te ruimen. Dit kan beangstigend zijn. De verandering, het gevoel als iemand te worden aangewezen die slecht is (een macho of een racist), kan ondraaglijk zijn.

Geconfronteerd met dit wokisme wordt er dreigend met de bordjes van de cancel culture (de cultuur van het uitsluiten: dat mensen worden geboycot nadat ze in de publiciteit aan kritiek zijn blootgesteld, vaak na een storm van verontwaardiging op sociale media) gewaaid. De Franse journalist Judith Duportail zet in haar podcast vraagtekens bij de terughoudendheid tegenover dit intellectueel ontwaken: “We mogen niets meer zeggen, of is het de oude wereld die verlangt naar de tijd dat ze het monopolie had op het officiële woord?” Dit “we mogen niets meer zeggen” is een argument dat niet langer opgaat in een samenleving waar taal, woordenschat en mentaliteit evolueren naar meer gelijkheid. Zeker, het is een utopie om te denken dat je iedereen onmiddellijk begrijpt. Net zoals het waarschijnlijk tijd kost om oude taalreflexen (seksistisch, racistisch, etc.) kwijt te raken. Maar als respect voor anderen nog steeds een waarde is die onze samenleving dierbaar is, is de hoop op een evolutie naar eerlijke en onberispelijke woorden nog steeds mogelijk.

Voordat we ons uitspreken over het onderwerp van de vrijheid van meningsuiting zelf, is het de moeite waard eraan te denken dat we niet allemaal gelijk zijn, als het gaat om wat we kunnen beschouwen als het recht om zich vrij te uiten. Inderdaad, ook al kunnen we op onze breedtegraden bijna alles zeggen, wat we denken zonder gevaar voor ons leven, is dat toch niet zo in sommige delen van de wereld waar een eenvoudige toespraak ons in de gevangenis kan doen belanden of ons het leven kan kosten, zoals dit artikel opmerkt.

Zelfs in het geval dat ons leven niet in gevaar wordt gebracht, als we een mening uiten, is het nog niet gezegd dat deze mening zal worden gehoord en nog minder dat deze zal worden toegepast. We leven in een onvolmaakte wereld waarin iedereen denkt, te worden gekwetst en beledigd of dat hem onrecht wordt aangedaan. Iedereen wil gehoord worden, de kans krijgen

om zich uit te spreken om zijn rechten te verdedigen en alles te zeggen wat hij denkt dat goed is. Maar denken we daarbij ook wel aan anderen?

Als we iedereen vrijheid van meningsuiting geven, betekent dat niet dat we alles kunnen goedkeuren. Aan de andere kant, als we echt willen dat iedereen zich kan uiten, moeten we een kader hebben, regels die definiëren wat goed en fout is, wat kan worden gedaan en wat niet moet worden gedaan. Zelfs daar is niet iedereen het mee eens.

In de onvolmaaktheid die door ons allemaal wordt gedeeld, is de gouden regel die heerst tolerantie. Het wordt gemakkelijk toegepast als we ons ervan bewust zijn dat de één niet beter is dan de ander. We zijn allemaal gewoon anders en het is dit verschil dat moet worden geaccepteerd. Omdat we daarom onvolmaakt zijn, kunnen we de tekortkomingen van onze medemensen accepteren. Accepteren, niet goedkeuren.

Het probleem is dat wanneer je je standpunt wilt uiten, dit vaak ten koste gaat van andere mensen. We moeten ons realiseren dat het moeilijk is om de ene zaak te verdedigen zonder de andere aan te vallen. De oproep van Soraya Soussi: “Uw woord moet onberispelijk zijn!” is onrealistisch zullen we hebben begrepen, omdat we zelf niet onberispelijk zijn, omdat we arme zondaars zijn. Ons woord is dus een weerspiegeling van onze mentaliteit. Echter, zoals we later zullen zien, kan ons woord onder bepaalde voorwaarden niet alleen onberispelijk, maar ook perfect worden.

We hebben in de loop van de geschiedenis veel voorbeelden van mensen die hun mening hebben gegeven. Sommigen hebben hele volkeren onderworpen aan hun ideologie. Dit toont de kracht die woorden kunnen hebben op de geest. Een overtuigingskracht en zelfs suggestie, indoctrinatie, betovering. Uiteraard is er dan geen kwestie meer van vrijheid.

Zonder verder te gaan, willen wij hier het enige programma presenteren dat een aanvaardbare oplossing voor het probleem kan bieden. Namelijk de oplossing die onze geliefde Heiland, Jezus Christus, aan zijn dierbare discipelen heeft aanbevolen: “Niemand kan mijn discipel zijn, tenzij hij aan zichzelf verzaakt.” Dat is de sleutel tot het probleem. Het is duidelijk dat de voltooiing van dit programma geloof vereist, maar het opent nieuwe horizonten die oneindig kunnen worden, als we deze kostbare raad trouw opvolgen.

Het is inderdaad niet noodzakelijk meer om zich te uiten, zodra men afstand doet van zichzelf! Door het geloof twijfelen we er geen moment aan, dat het de Allerhoogste Zelf is die ons zal verdedigen, door onze dierbare Verlosser. We leven dan in deze zekerheid van de apostel Paulus: “Als God voor ons is, wie zal er dan tegen ons zijn?” Aan onszelf verzaken geeft ons onwankelbare zekerheid. Het plaatst ons onder de geest van God en stelt ons in staat om onze naaste lief te hebben. Als we dit pad trouw volgen, zullen vreugde en geluk ons deel zijn en zal er zegen komen over onze stappen. We zullen geleidelijk onze mentaliteit veranderen en ware kinderen van God worden, in staat om God te eren en te verheerlijken door onze woorden en ons gedrag.

We zullen dan de vreugde hebben om deel te nemen aan de introductie van het Koninkrijk van God op aarde, waar er geen onderdrukten meer zullen zijn. Iedereen zal zich vrij kunnen uiten en de Heer kunnen prijzen, de Auteur van alle voortreffelijke genade en elke volmaakte gave.

Een vriendschapspact

In het tijdschrift *Echo de la Mode* lezen we het volgende interessante artikel. Het gaat over de ontmoeting van een jongetje, Sandro (al bevriend met verschillende andere wildernisdieren), met een poema, een zeer angstaanjagend dier en van nature bloeddorstig. De poema lijkt te wachten op Sandro's bezoek:

Bij het geluid van de voetstappen van de kleine jongen staat de poema op. Maar Sandro klimt niet in een boom! Met zijn stuk vlees in zijn hand loopt hij naar de poema toe en zegt zacht:

“Wees maar niet bang, Misi, ik wil dat we vrienden worden en dat alle dieren in het bos ook jouw vrienden worden. Ik ga je poot verzorgen. Ik zal je eten blijven brengen. Dan zal ik je meenemen naar het paradijs, waar je niet langer hoeft te doden om in leven te blijven; ik wil niet dat je mijn andere vrienden pijn doet!

Terwijl hij zo praat, komt Sandro steeds dichterbij de grote, woeste kat die hem aankijkt, ineengedoken, klaar om te springen, zijn open muil in een gebrul. Sandro krijgt het koud van angst, maar hij geeft niet op. Hij herinnert zich het advies van zijn vader en ook zijn eigen ervaring: het is gevaarlijk om van een dier weg te rennen, omdat het beest dan misbruik maakt van het feit dat je met je rug naar hem toe staat, om op je te springen. Hij kijkt de poema recht in zijn ogen en blijft doorlopen ondanks zijn trillende benen. Hij blijft doorpraten tegen het dier, dat klaar staat om op te springen.

“Ik ben niet bang voor je, Misi. Ik weet dat je diep van binnen niet slecht bent” Misi laat zijn enorme klauwen zien. Hij heeft honger, en toch slaagt hij er niet in om deze kleine man aan te vallen, die zich niet bewust lijkt te zijn van het gevaar en hem het stuk vlees geeft... Het dier nam het vlees, at het op, zonder zijn ogen van het jongetje af te wenden. Toen likte hij zijn lippen en legde zijn hoofd op zijn poten. Toen Sandro hem wilde aaien, stond hij abrupt op, maar hij liet zich toch op zijn kop krabben. En, ontspannen, liggend als een grote kat, accepteerde hij nu ook dat de kleine jongen hem aait. Het vriendschapspact is getekend!

Sinds die dag heeft Sandro, het kleine jongetje zonder angst, een vriend gevonden die hem overal begeleidt en beschermt, en zo heeft hij nog een gast in zijn paradijs: Misi, de woeste poema die door de vriendschap en moed van een kind is veranderd in een grote, aanhankelijke kat.

We zien opnieuw dat wat noch geweld, noch intimidatie, noch de meest verschrikkelijke wapens kunnen doen, bereikt kan worden door de invloed die uitgaat van een kind dat geen andere wens heeft dan zijn vriendschap te tonen. Als een vleesetend dier zo getemd kan worden door een jongetje, is het begrijpelijk dat het meest ontoegankelijke en woeste wezen altijd de mens is, zoals we hem overal op deze arme aarde aan het werk zien.

Als men bedenkt dat negen tienden van de menselijke vermogens en wetenschap van de mensen alleen worden gebruikt om geweld en wreedheid te dienen, overal dood te zaaien, ruïnes op te hopen, wezen te vermenigvuldigen, is er echt reden om tot zichzelf in te keren en te erkennen in hoeverre arme mensen onder duivelse invloed staan. Dit bevestigt pijnlijk de woorden van de Schrift die ons laten zien dat “de hele wereld onder de macht staat van de boze”, dat wil zeggen van degene die de titel van god van deze wereld heeft toegeëigend. Er is niet tevergeefs gezegd dat hij nu in grote woede naar de aarde is neergedaald om menigten uit te roeien. De woorden van de Apocalyps over dit onderwerp krijgen vandaag de dag hun volledige tragische betekenis.

Te midden van deze uitbarsting van geweld is het geruststellend om zulke ontroerende feiten te kunnen presenteren. Ze zijn als kleine glinsteringen, voorbodes van het Koninkrijk van God dat zal komen om de plaats van het rijk der duisternis in te nemen. De profeet Jesaja sprong van vreugde toen hij profetisch de tijd beschreef waarin de wolf en het lam, de leeuw, de koe en de beer samen zouden grazen, geleid door een klein kind.

Laten we ons daarom laten aanmoedigen en sti-

baas, zijn kwaadaardigheid opzij en verzacht zijn norse houding aanzienlijk.

Josette kon ook inzien en leren, dat het beter was om Alain, haar kleine beschermeling, met geloof en vertrouwen in de handen van de Heer te leggen. Ze probeert een goede invloed op Pierre te brengen, om hem te helpen de goddelijke wegen te benaderen wanneer hij daar rijp voor zal zijn.

Tenslotte voelt ze de drang in haar hart groeien om in haar vrije tijd een beetje te evangeliseren. Op een prachtige aprildag, wanneer overal de knoppen barsten, wanneer alles in de natuur ontluikt, zet ze haar eerste stappen in dienst van de Heer en oogst ze overvloedige vreugde; want ze kon veel mensen troosten met de goddelijke boodschap.

Josettes verlangen is intens om te kunnen volharden in het steeds nederiger dienen van deze God die zo goed, zo krachtig is, en die zich met zoveel zorg over haar heeft gebogen

om haar uit gevaar te redden. Dus zingt ze uit de grond van haar hart:

*Uit de diepste wanhoop
Heeft de Heer je bevrijd.
Zijn olie van vreugde
Stroomde in je hart.
Aan de rand van de afgrond
Heb je jezelf vaak gevonden,
Maar voordat je erin valt,
Heeft Zijn arm je gered.*

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Wij zijn blij enkele passages van een artikel van het blad *De Engel van de Eeuwige* Nr. 9, 10 van 1921 weer te geven, dat over het gebed gaat.

Hoe moeten we bidden?

“In de verschillende bijeenkomsten verwezenlijken wij niet wat door middel van het ge-

bed zou moeten. Het is ten gevolge van grote tekortkomingen dat het gebed niet werkt en het niet verhoord wordt, zoals zou moeten.

Inderdaad, degenen die, na een verbintenis met God te hebben gesloten, het ter dood brengen van het vlees, wat door het geloof moedig uitgevoerd wordt, niet aanvaarden, laten zich beïnvloeden door de duivelse geest die hen zal voortdrijven op schijnheilige wegen; zij streven dan naar de gunst en de goedkeuring van de mensen.

Als wij ernstige tekortkomingen begaan, en de Heer zijn geest, nl. zijn genade, wegneemt, verliezen wij uiteindelijk de leidraad van de heerlijke gemeenschap die wij met God kunnen hebben door middel van het gebed. In dat geval worden de gebeden niet verhoord, ze kunnen zelfs tot een gruwel tot God worden. Spreuken 28: 9. De Eeuwige verhoort de zondaars niet. Johannes 9: 31. Opdat de gebeden wel verhoord worden, moet de discipel tot God komen via onze geliefde Verlosser, die

de advocaat is bij de Vader. Niemand komt tot de Vader dan door hem. Johannes 14: 6. Om een kind van God te worden, aanvaard door de Vader en de Zoon, moeten we aan onszelf verzaken, onze dagelijkse gewoonten voortdurend veranderen, gehoorzamen door de wegen van de Heer te volgen, en de geest van God niet bedroeven, die zich dan van ons zou terugtrekken.

Als wij onze belofte geweld aandoen door ongehoorzaam te zijn, terwijl de Heer ons de beproeving stuurt, die wij door het verzaaken aan onszelf moeten verwezenlijken, als we ongehoorzaam zijn, dan moeten we ons onmiddellijk verontschuldigen en berouw hebben, boete doen voor de Allerhoogste. Hij komt tot ons door Zijn Zoon, door het bloed van Christus in te roepen dat ons reinigt van al onze zonden. Zodra wij berouw hebben, onze zonde bekennen en vastberaden de bedoeling hebben ons te beteren, het doden van het vlees te aanvaarden evenals

